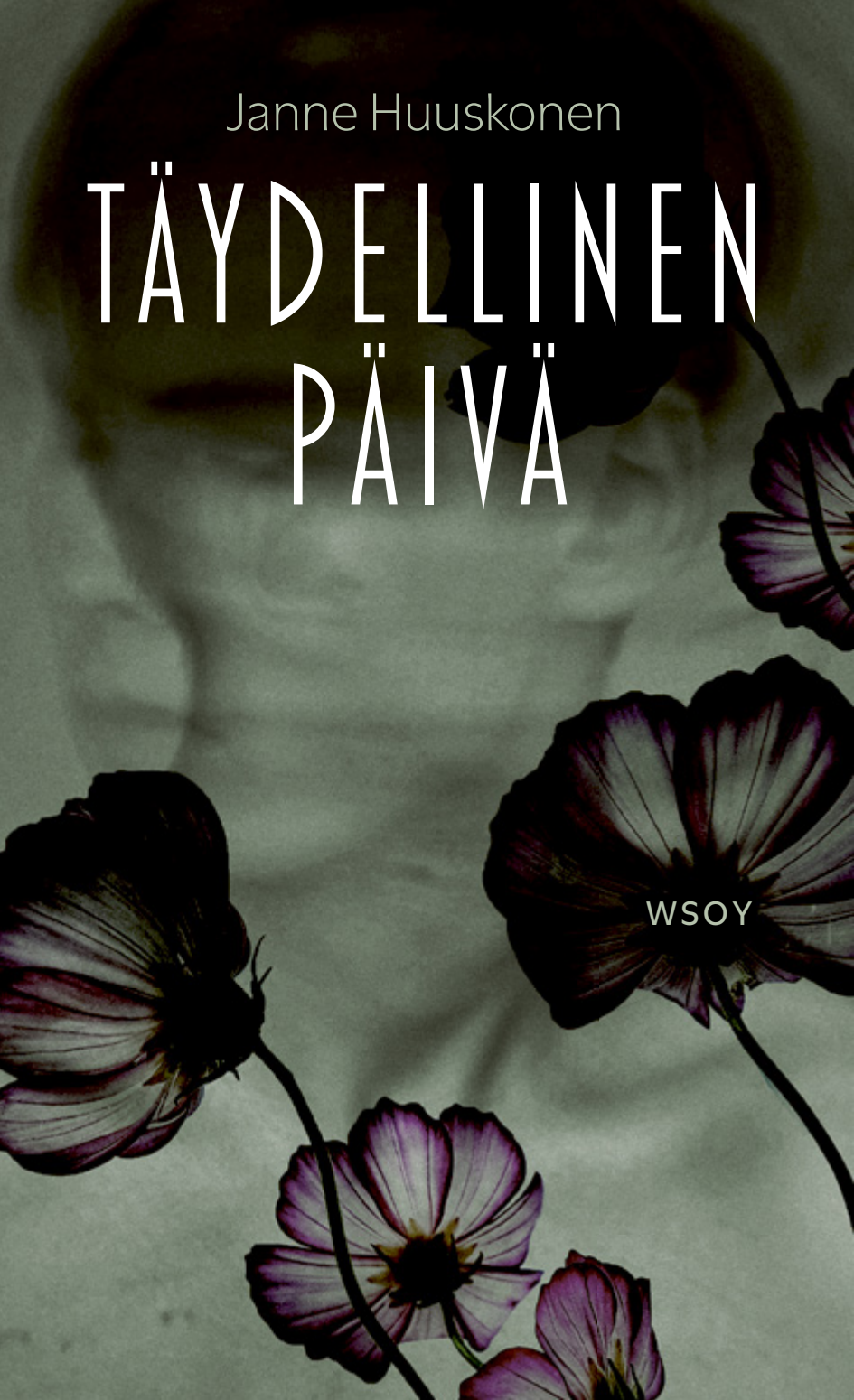

Janne Huuskonen

TÄYDELLINEN PÄIVÄ

WSOY

JANNE
HUUSKONEN

Täydellinen päivä

Romaani

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

© JANNE HUUSKONEN JA WSOY 2021

ISBN 978-951-0-46455-7

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

PAINETTU EU:SSA

Sinun on pitänyt kuulla tämä tarina jo kauan. Minä olen aikonut useasti kertoa sen sinulle. Joka kerta, kun olet tullut kadulla uusin kasvoin vastaan ja edes vähän kiinnostuneena vilkaissut. Se on ollut vähällä tulla kerrotuksi silloin kun maksan sinulle taksikyytiä tai ostoksiani kassalla, kun valittelen vastaanotollasi polvikipua. Olen halunnut avata sen, kun takellellen bileissä tai työtehtävissä selitän, miksi tunnen niin monia sinun mielestäsi outoja ihmisiä ja sinä näet, että minä valehtelen. Se on ollut pulputa suustani, kun olemme kahden ja meidän on hyvä olla, mutta silloin minä olen laskelmoinut ja muuttunut pelkuriksi. Hetki ei ole koskaan ollut oikea.

Ajan kulumisen piti helpottaa tarinan kertomista. Kun on kulunut viisi vuotta ja kun on kulunut kymmenen vuotta, sitten minä puhun, tuosta vain, näin minä ajattelin. Mutta minä pysyin vaiti. Menetettävää oli niin paljon. Opin olemaan näin. Mitä enemmän aikaa kului, sitä helpompaa oli elää kertomattoman tarinan kanssa.

Minä en tiedä mitä tapahtuu, kun viimein kuu-

let tämän. Mutta sen minä tiedän, että sinun täytyy kuulla. Kyse ei ole siitä, ettenkö minä kestäisi. Minä kestan kyllä. Sinun on kuultava tämä, koska vasta sitten me tiedämme.

1

Helsinki, 2008

KÄSI TARTTUI hihaani olkavarresta ja alkoi nykiä häiritsevästi. Sormiote tiukentui koko käden kauhausuksi. Kiskominen voimistui ja yltyi tempomiseksi.

Yhtäkkiä olin hereillä. Makasin selälläni upottavalla vuoteella, joka saattoi pettää ja nielaista hetkenä minä hyvänsä. Yritin kääntää päätäni, jotta olisin nähnyt tarkemmin, mikä tai kuka minua riuhtoo. Raajani eivät totelleet. En pystynyt liikkumaan. Yritin huutaa. Oivalsin, etten edes hengitä.

Jos olin kuollut, miksi kykenin ajattelemaan ja tunsin näin kamalaa kauhua? Jos olin paljon mainostetussa ikiuudessa, miksi kuolema tempoi kättäni yhä kovemmin ja kovemmin eikä antanut olla rauhassa? Ehkä tämä oli Helvetti ja tuo tuossa vieressäni Saatana. Ehkä oli tullut minun aikani maksaa pahoista teoistani.

Saatana se mikään Saatana ollut vaan helvetti herätyskello. Ärtyneenä yritin kauhoa puhelinta käteeni, jotta olisin saanut nyt jo loukkaavan lujaa huutavan

hälytyksen vaikenemaan. Tietenkin löin huti. Tunsin kun käteni sinkaisi silmälasit jonnekin yöpöydän ja sängynalusen väliseen tilaan, josta saisin niitä konttallani puolisokeana hapuillen etsiä. Seuraava isku osui puhelimeen, joka lipsahti hyppysistäni ja kolahti kovaa parkettiin. Haravoin lattiaa kämmenellä läpsytäten. Kolmannella kauhaisulla tunsin laturin johdon sormissani ja sain hinattua puhelimen käsiini.

Helvetti mikä uni. Näin joka yö toistuvia painajaisia, joissa minua vaivasivat vanhat tapani ja menneisyyden ihmiset, jotka olivat yhdistäneet voimansa rangaistakseen minua. Tämän yön painajainen oli ollut erilainen. Tapailin yhä henkeä sen jäljiltä. Oliko se edes mikään tavallinen painajainen vai jotain yliluonnollista? Oliko ruumiillistunut paha oikeasti vieraillut luonani? Oliko tämä varoitus Jumalalta tai Saatanalta?

Köynsin istumaan sängyn reunalle kuitenkin onnellisena siitä, että pystyin taas liikkumaan. Silmälasit olivat yhä jossain lattialla. Minun pitäisi olla varovainen, etten tallaisi niitä vahingossa. Tiirasin puhelinta naama kiinni ruudussa. Kello 6.41. Aikaa olisi vielä hyvin. Puhelimen näytön yläkulmassa oli kirjekuoren kuva. Joku oli lähettänyt viestin myöhään illalla, yöllä tai aamulla. Klikkasin viestien kuvaketta. *Soita pakkokeinoihin ASAP*. Uutisvinkki tuli lähteeltä, joka osasi arvottaa tietoa. Isoja kirjaimia. Saletisti jotain suurta.

Sain viestistä virtaa. Tassuttelin keittiöön ja aloin

valmistella kahvia. Olin tullut niin herkäksi piristeille, että sain kofeiinikiksit aromeista, jotka tulvahtivat nenääni, kun avasin kahvipurkin. Mietin usein, että join kahvia itse asiassa ihan turhaan. Kun heräsin kunnolla, aloin hahmottaa olosuhteita ja minulle valkeni, miksi todennäköisesti olin tuon niin todentuntuisen ja poikkeuksellisen pahan painajaisen nähnyt. Eilen oli tapahtunut asioita, joiden takia ehkä menettäisin tänään työni ja urani.

Kävely Fredrikinkatua Kampista alas Ratakadulle sai miettimään, miksi vihasinkaan pitkiä kalsareita. Joustavalla stretchillä höystetty denim oli mukavaa toimistossa, mutta pakkasessa sen kylmyys suoraan poltteli reisien paljasta ihoa.

Olin oppinut, että ärsytyksen, raivon, kaunan ja kaikenlaisen muun epämääräisen vitutuksen takana on aina jokin muu tunne, jota en halua tuntea. Usein se on pelko. Joskus syyllisyyskin. Jos jonkun naama saa sinut joka kerta tuntemaan itsesi syylliseksi, väitän, että kirjaat hänet kusipäärekisteriisi ja vähintään alitajuisesti alat vältellä häntä.

Tiesin varsin hyvin syyn siihen, etten käytä pitkiä kalsareita. Näytän niiden kanssa läskiltä, sillä reiteni ovat ilmankin liian muhkeat. Läskiltä näyttämisestä kulkee suora viiva hylätyksi tulemisen pelkoon, sieluni mustaan aukkoon. Saisin palella talvisin jatkossakin.

Juttukeikka Suojelupoliisiin oli tuntunut edellisenä päivänä hyvältä idealta. Olin ilmoittautunut

vapaaehtoiseksi. Vai olinko sittenkään? En pystyisi sanomaan ei aiheelle, josta tehdyn jutun voisin saada seuraavan päivän lehtiin ja lööppeihin isolla. Määräaikaisuuteni olisi jälleen katkolla parin kuukauden päästä. Työ ja siinä menestyminen olivat paluulippuni maailmaan, johon luulin saaneeni ikuisen porttikiellon. Jotta lumous voisi jatkua, tavanomainen suoritus ja työn moitteeton hoito ei riittäisi, ei minulle. Salaisuuteni voisi paljastua minä hetkenä tahansa. Voisin saada sen anteeksi vain, jos olisin sitä ennen ehtinyt nousta tähdeksi ja maineeseen.

Supoon oli pitänyt ilmoittaa tulijoiden nimet ja henkilötunnukset ennalta. Olin illalla löytänyt Googlen avulla virallista ja melko yksityiselitteistä tietoa, jonka mukaan Supokaan ei saa tarkastaa ilman erillistä ilmoitusta sellaisten ihmisten taustoja, jotka se on itse kutsunut lyhyelle vierailulle. Nukuin yön melko hyvin. Ehkä en paljastu vielä tänään. Olin jättänyt aamupalan väliin ja polttanut liikaa tupakkaa sekä juonut ainakin viisi kuppia kahvia. Merituulella doupattu pakkanen, syyllisyys, häpeä ja pelko söivät itseluottamustani. Näytin varmaan tosi luotettavalta.

Vatsassa velloi jännitys ja pelko, kun käännyin risteyksestä vasemmalle kohti Suojelupoliisin legendaarisen päämajan ovea. Yritin kääntää ajatukset itsestäni työhöni. Se oli älyttömän vaikeaa, koska osasin vain pelotella ja ruoskia itseäni. Jos missaat uutisen, he eivät jatka sopimustasi. Muita oikeustoimittajia odotteli ulko-ovella. Otin kasvoilleni rennon

ilmeen ja valmistauduin nauramaan Supo salaa kaiken -vitseille, joita tiesin oikeustoimittajien viljelevän. Tuulikaappiin jonottaessa mietin valtiollisen poliisin historiaa ja kommunistien kertomuksia Kekkosesta hakkaamassa heitä kuulusteluissa.

”Ai kato Hirvonen. Mitäs. Peremmälle”, sanoi mies, joka hoiteli tiedotustilaisuuden narikkaa. Vilkaisin nopeasti ympärille. Iltalehden Tuomas Paananen oli tullut sisään edelläni ja asteli jo rennosti ilman päällysvaatteita peremmälle poliisin tiloihin. Hän ei kuullut tai ainakaan reagoinut kysymykseen. Takanani MTV:n Saima Maukonen oli niin täynnä itseään, ettei hänkään huomannut supolaisen tuttavallista puhetta minulle.

Supon mies katsoi minua lämpimästi silmiin ja hymyili. Pääni skannasi kauhuvaihteella kasvogalleriaa elämän varrelta. Virkamies oli uppo-outo, mutta hän oli selvästi ilmaissut tuntevansa minut. Onkohan hän ollut tarkkailemassa minua, kun olen ollut joissain hämärissä paikoissa?

”Tähän pitäisi jättää takki ja kaikki muu. Tietokoneen saat viedä sisään, mutta kännykkää ei.” Nielaisin ja aloin kaivaa laukkuani. En tiennyt oliko naamani tulipunainen vai kalmankalpea.

2

EDELLISENÄ KESÄNÄ Elinkeinoelämän keskusliiton rikostorjuntaseminaarissa olin paljastunut samalla tavalla. Kun muistelin tapahtumaa hotelli Karibiassa, kuvat olivat harmaita ja apeita. Pelon keltaiset salamat tanssivat kulmikkaasti muistojeni kirjan kuvien päällä.

Matkustin Turkuun junalla yksin. Minulla ei ollut firman luottokorttia, joten jouduin maksamaan matkat ja majoitukset itse. Laskuttaisin ne talolta jälkikäteen. Oma luottokorttia en silloin vielä saanut. Olin tosi tiukilla ja lainasin matkarahat häpeillen äidiltäni, joka jo valmiiksi elätti isääni ja veljeäni.

Taksimatka asemalta seminaaripaikalle kesti ja kesti. Mittari ahmi euroja. Respassa kuulin, ettei minulle ollut huonetta. Hotelli oli täynnä. Saisin majoituksen kävelymatkan päästä rivitalosta.

Törmäsin hotellin aulassa Hesarin toimittajiin, joita oli paikalla neljä. Kateus humahteli sisälläni kuin kaappikellon heiluri. Häviäminen uutiskilpailussa

näytti todennäköiseltä, mutta sain asetelmasta outoa voimaa. Etsisin päivän kiinnostavimman otsikon, maksoi mitä maksoi.

Korvaava majoitukseni ei ollutkaan huone vaan hieno huoneisto, jonka listahinta näytti olevan neljäsataa euroa. Luksus huvitti muttei piristänyt. Tällaista tuuria ei käynyt koskaan silloin kun sitä tarvitsi. Tunsin itseni entistä yksinäisemmäksi. Kaipasin hetken tuttua olotilaa, jossa mikään ei kosketa kuin etäisesti ja tunteitaan voi tutkailla kuin ne olisivat alkeellisia olioita lasipurkeissa.

Olin kuullut paljon puhetta siitä, kuinka tässä uudessa elämäntavassa alussa jokapäiväiset syyllisyys, viha ja pelko muuttuvat ajan mittaan kiittolisuudeksi. Minua ne eivät jättäneet rauhaan edes unissani, joissa tein pahaa avuttomille ja ihmiset antoivat minulle ansioni mukaan ystäväni johdolla.

Töiden jälkeen kävin tutun painin siitä, kumpi herättää enemmän huomiota: eristäytyminen hotel-lihuoneeseen vai illanvietto seurassa, jossa ainoana kieltäydyn kerta toisensa perään alkoholista. Eräs toisen välineen toimittaja kiinnosti minua seksuaalisesti. Hänen häpykarvoituksensa olisi luultavasti lähes mustaa. Halusin nuuhkia ja nautiskella hänen pilluaan.

Pukeutuminen iltaa varten oli tuskaisen vaikeaa. Pikkutakki ja t-paita? Liian rentoa, herättää huomiota. Kauluspaita? Liian tylsää, jos paita on valkoinen. Näyttäisin nynnyltä. Tummanpunainen paita? Liian

silmiinpistävää. Kravatti? Liian muodollista. Farkut, chinot vai puvunhousut? Ruskeat vai mustat kengät? Vaihtoehtoja ja esteitä oli liikaa, enkä tuntenut tämän pelin sääntöjä kyllin hyvin. Oli vähällä etten alkanut läpsiä omaan naamaani litsareita.

Yökerhossa välttelin juomatilauksia tekeviä ihmisiä. En ollut siinä kunnossa, että olisin jaksanut selittää, miksi en juo. Sanoin yleensä syyksi sen, ettei alkoholi sovi minulle, minkä tiesin kokemuksesta. Aika harvoin kukaan kysyi jatkokysymyksiä, mutta vihasin itsessäni sitä, kuinka tunnustukseni jälkeen jäin silmilläni kerjäämään hyväksyntää.

Olin lopulta valinnut asukseni halvan pukuni, joka oli leikkaukseltaan kiinni ajassa. Hyvinkin muodikas. Sen materiaali ei kuitenkaan vetänyt vertoja villapuvuille tai laatumerkkien sekoituksille. Takapuoli hikoili, kun istuin pitkään paikoillani. Takki istui huonosti olkapäistä, koska pukukoko oli valittu pikaluistelijan reisieni ja perseeni ehdoilla.

STT:n kokenut oikeustoimittaja Elisa Kantola pyysi minut tanssiin. Olisin siitä hyvästä mennyt hänen kanssaan naimisiin tai antanut hänen adoptoida minut. Koko tanssin ajan pelkäsin, että henkeni haissee pahalta. Käteni hikoilivat. Ellu huomautti pariin otteeseen tiukasti, että minun pitää viedä eikä hänen. Minulle se kuulosti samalta kuin hän olisi sanonut kesken aktin turhautuneesti, että pane nyt kunnolla. Avioliittofantasia tuhoutui niin surkeasti pokshtaen, että olin vähällä purskahtaa nauramaan itselleni.

Pelkojeni takia olin asettanut tiukat säännöt itselleni. Yksi oli, etten saanut eristäytyä. Minun täytyi etenkin työtilanteissa mennä puhumaan ihmisille, tuntui miltä tuntui. Joskus puoli kahden aikaan olin melko tyytyväinen suoritukseeni ja aloin suunnitella vetäytymistä huoneeseeni.

Pari miestä jutteli rennon näköisesti tanssilattiaa kiertävän kaiteen luona. Sivukorvalla kuulin, että he puhuivat autovarkauksista. Nimilapuista huomasin, että toinen miehistä oli vakuutusyhtiöstä ja toinen keskusrikospoliisista. Hyödyllisiä kontakteja työlleni molemmat. Alkoholiton olut kädessä hivuttauduin mukaan vielä yhteen keskusteluun, verkostoutumaan.

”Aika kiinnostava oli päivällä se Kettusen Maukan esitys autovarkauksista. Suomessa eletään lintukodossa. Mikko Hirvonen Ilta-Sanomista”, aloitin. Toinen miehistä esitteli itsensä vakuutusyhtiön mieheksi, entiseksi poliisiksi. Huomioni kiinnittyi kuitenkin keskusrikospoliisiin mieheen, joka olikin paljon kovemmassa humalassa kuin olin luullut. ”Vitut. Hirvonen Vantaalta. Hirvonen Vantaalta. Täällä. Hirvonen Vantaalta. Vittu Hirvonen”, huojuva poliisi hoki ja tuijotti minua eikä tarttunut ojennettuun käteeni.

3

PALASIN SUPON infosta kotitoimitukseen allapäin. Mitä järkeä tässä on? Miksi kannattaa yrittää? Ihmiset eivät kuitenkaan päästä minua takaisin. Maaailma ei toimi niin. Ei Suomi. Mikä oikeus minulla on käyttää valeasua, esiintyä asiallisena tyyppinä?

Muistin, että puhelu kaverille auttaisi. Minulla ei ollut siihen aikaa. Kirjoittaisin juttuni, soittaisin sitten, ehkä. Ainakin menisin kotiin, turvaan. Lämpimässä on helpompi haaveilla, pornon katselu turruttaa ja uni rauhoittaa. Joinakin aamuina herään tuntien, että elämä kantaa. Ehkä huomenna olisi sellainen aamu.

Kun pääsin työkoneelleni, paljastumisen pelko ja häpeä olivat muuttuneet pusertavaksi tunteeksi rinnassa ja ontoksi kolotukseksi vatsassa. Tiedotustilaisuudessa juttu oli hetken aikaa ollut kirkkaana mielessäni: otsikkoon tämä, alkuun tuo ja noista kolme puuttuvaa osaa. Nyt jäljellä oli vain ahdistavaa tyhjyyttä.

Pelko oli ahmaissut sisältäni kaiken luottamuksen ja rakkauden. Lausuin mielessäni rukoukset,

jotka olin viime vuosina oppinut. Isä, ota tahtoni ja elämäni, näytä minulle, miten elää, ohjaa minua toimimisessani. Tapahtukoon sinun tahtosi, ei minun. Jatkoin omin sanoin. Isä, mua vituttaa tää ainainen pelko ja kauhu. Mä oon nyt tässä, sä oot tuonut mut tähän. Mikä vitun tarkoitus tällä on. Auta mua nyt edes näissä töissä. Vittu.

Neljän tunnin tuskailun jälkeen juttu oli lopulta valmis. Häpesin sitä. Vihasin itseäni. Kun olin lähdössä, toimituksen taitavin toimitussihteeri Petri Puro tuli työpisteelleni.

”Hyvä juttu Mikko. Mulla olis pari ihan nopeeta ehdotusta, tuutko kattomaan?”

”Joo mä tuun. Oli vähän vaikea juttu, kun ei päässyt kysymään tarkentavia kysymyksiä. Tai pääsi, mutta tiedätkö, kunnon supoilua. Luetaan tiedotteesta ääneen se sama muotoilu, kysyt mitä tahansa. Ja tietty kaikki kiinnostava oli julkaistu jo päivällä. Ja Iltalehden Paanasella taas parhaat jutut, koska omat faktat”, sanoin hymyillen.

Petri Puron kehu kantoi minut juna-asemalle asti. Kun putosin takaisin kuoppaan, puhelu kaverille tuli uudestaan mieleen. Voisin soittaa kummilleni. En välttämättä pitäisi hänen vastauksistaan. Voisin myös soittaa poliisikaverilleni Jussille. Hänen vastauksistaan pitäisin, mutten välttämättä uskoisi, mitä hän sanoisi.

Päätös pyytää apua auttoi. Aloin piristyä. Sain katseen irti omasta navasta. Toivo virisi. Saattaisin sittenkin selviytyä. Istuin junassa bisnesnaisen vieressä, jonka aamuisen hajuveden rippeitä ja päivän kokemuksia tuoksuttelin. Tummat sukkahousut paljastivat alareidet, polvet ja ihanan sirot pohkeet. Naisen hiki oli pistävää enkä pitänyt siitä. Voi jos hän tietäisi, kuinka helppo olisin. Tietävätkö naiset aina? Näkyykö se minusta? Kirkuuko suorastaan? Ovatko kaikki miehet samanlaisia? Olenko epätoivoinen vai poikkeuksellisen seksuaalinen?

Järkeilin, että lopulta kyse oli jälleen kerran siitä, voiko virkamiehiin luottaa. Poliisi oli tarkkaillut minua toistakymmentä vuotta ja olin tukevasti sen rekistereissä. Heidän tiedustelunsa on pakko tietää, että yritän nyt tosissani, enkä riko lakia, vaan autan itseäni ja toisia kaltaisiani. Jos ja kun nyt joku yksittäinen poliisi silloin tällöin tunnistaa minut tässä nykyisessä roolissani, tuhoaako hän uuden elämäni alun? Hän ei saisi levittää tietoja minusta, se on rikoskin, mutta lopulta olen vain hänen moraalinensa varassa. Paljastamiseni pomolleni tai kollegalleni voisi yksinkertaisesti olla niin herkullinen juttu, ettei sitä voisi jättää kertomatta. En voisi siitä ketään tuomita.

Kummini kertoi minulle, ettei minun tarvitse kertoa kenellekään taustastani.

”Ei kukaan kerro kaikkea itsestään töissä. Ei varsinkaan mitään ikäviä asioita. Sulla ei oo mitään velvollisuutta. Se ei edes kuulu niille. Mä en aina-

kaan kertoisi. Mä ansaitsen samat mahdollisuudet kuin muutkin. En mä haluaisi ottaa vastaan ihmisten ennakkoluuloja.”

Jyrin vastaus ei rauhoittanut minua kokonaan.

”Mä tunnen itseni petturiksi. Ne olisi tosi pettyneitä jos mä aiheuttaisin niille mainehaittaa. Tai siis raivoissaan.”

”Sä et ole pettänyt ketään. Sä toimit nykyään vastuullisesti. Niiden reaktioille sä et voi mitään.”

Olisin toivonut kummilta vakuutusta, etten koskaan paljastu. Hän kuitenkin sanoi vain, että se on mahdollista.

Poliisikaverini Jussi oli vähän rauhoittavampi.

”Ai tunnisti sut. No se voi olla. Ne sun jutut on kuule muinaishistoriaa. Niillä ei ole mitään merkitystä tässä päivässä.”

4

RAUHOITUIN VÄHÄN kun pääsin kotiin ja sain syötävää. Soitin Tonille. En halunnut olla yksin enkä palata päivän tapahtumiin.

Toni asui hoitolaitoksessa, ihan kotini lähellä, ja hänet oli helppo houkutella luokseni illanviettoon, toistaiseksi. Kokemuksesta arvelin, että pian hän löytäisi naisen ja yhteiset illat loppuisivat. Toni oli kaveriporukkamme kielellä hoitopsykoosissa. Hän vatkasi menneisyyttään, motiivejaan, persoonaansa, tunteitaan ja uusia tapoja toimia joka päivä ohjatusti kahdeksasta neljään. Hän oli niin syvällä prosessissaan, että tiettyyn sovellettuun terapiamuotoon liittyviä sloganeja vilisevä pulputus jatkuisi iltamyöhään, eikä hän erehtyisi kysymään, miten minä voin.

Halusin seuraa työtapahtumien takia mutta myös siksi, että olin matkalla asemalta kotiin valinnut ajatuksissani reitin, jota harvoin käytän. Reitillä, lähellä Malmin asemaa, on portaat, joista kerran löysin aarteiden. Muisto herätti tunteet, joiden kaikuja koin mielummin seurassa kuin yksinäni.

Koko Malmilla ei ollut sinä päivänä heroiniä. Tai oli, mutta se oli huonolaatuista heroiniä, joka jostain syystä oli väriltään pinkkiä. Olin jo koettanut sitä, tuh-
lannut viisisataa, mutta se ei tehnyt minua terveeksi. Olin tottunut vahvaan valkoiseen smack-heroiniin, ja sitä myyvä kaveri oli ilmoittanut kaikille, että aine oli tilapäisesti loppu päälähteestä Lauttasaaressa. Samaa viestiä oli kuulunut eri puolilta pääkaupunkiseutua, kun olin tehnyt laajan soittokierroksen heroinisteille.

Lähdin aseman viereiseen Prismaan ostamaan ranskanleipää, kun jalat vielä kantoivat. Toivoin samalla, että törmäisin johonkuhun, jolla olisi jotain aineita, joilla voisin helpottaa oloani. Tiesin, että täl-
laisissa olosuhteissa ihmiset murtautuivat asuntoihin ja apteekkeihin, joista saattoi löytyä parhaassa tapauk-
sessa jopa morfiinia. Otin mukaan koiran, jotta se saisi liikuntaa, ja naisystäväni tyttären Kerlin, jotta lapsi saisi raitista ilmaa.

Pikkutytön ilo sai huomioni edes hetkeksi pois vuotavasta nenästäni ja siitä kauhistuttavasta ja väis-
tämättömästä tosiseikasta, etten voisi nukkua tai rau-
hoittua ennen kuin lusikassani olisi jälleen kunnollista heroiniä. Kerli istui olkapäälläni.

Rappusissa katsoin tarkasti alas, etten vain kom-
pastuisi kallisarvoinen lasti harteillani. Rappusella lojui jotain tutunnäköistä. Pienen pieni paketti, juuri sellainen, jonka hain joka päivä smack-myyjältäni. Pysähtymättä nappasin taitellun minikirjekuoren käteeni, laitoin sen hanskani sisään ja lähdin iloissani

hoitamaan ostokset ja sen perään jakamaan aarteeni parhaan käyttökaverini kanssa. Jumala oli olemassa.

Toni vastasi puhelimeen ja lupasi tulla seuraavalla bussilla. Tänä aarteeni oli Toni. Ajatus heroiinin lupaamasta ylivermaisesta välinpitämättömyydestä kummitteli mielessä, mutta Tonia kuunnellessa minun ei tehnyt mieli ottaa seuraavaa annosta. Tonin sekaavuus muistutti minua elävästi omista käyttöajoista ja toipumiseni ensimmäisistä kuukausista. En halunnut niihin palata.

Heitin illalla Tonin takaisin hoitolaitokseen. Katsoin pornoa ja leikin penikselläni puolihaluttomasti. Pääsin kuitenkin kiimaan. Keho rentoutui mutta mieli alkoi nimitellä runkkariksi. Menin sänkyyn ja suljin silmäni. Luomille heijastui sama vanha elokuva, jossa makaan sahapukilla ja pyydän Jumalaa sahaamaan kaulani poikki, jotta saisin rauhan ajatuksiltani.

Tiesin, että selviäisin paljastumisesta puhtaana. Perustani oli siltä osin kunnossa. Elannonkin puolesta keksisin jotain, kirjoittaisin vaikka kirjan. Ellei muuta, nistikirjan. Siihen olisi ainekset jo kasassa. Mieluummin kuitenkin kirjan, jossa olisi paljon muutakin kuin nistaamista. Elämää, kokemusta ja samastuttavaa isolle yleisölle. Valitettavasti en juurikaan tiennyt siitä paljon muusta. Halusin kovasti.

Täydellinen päivä kertoo elämästä, joka onneksi on jo ohi, ja elämästä, jossa on vielä kaikki edessä.

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-46455-7